

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Το Ελεγκτικό Συνέδριο φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων, στην οποία συμπεριλαμβάνονται και τα έξοδα του προσφεύγοντος.

Bahlmann

Pescatore

Due

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 21 Ιουνίου 1984.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του δεύτερου τμήματος

K. Bahlmann

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PIETER VERLOREN VAN THEMAAT
ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 17 ΜΑΪΟΥ 1984¹

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

1. Εισαγωγή

Στην προκειμένη υπόθεση, ο Lux, υπάλληλος με θαμμό Α 5 στο Ελεγκτικό Συ-

νέδριο, άσκησε προσφυγή κατά της απόφασης, δυνάμει της οποίας μεταφέρθηκε από τη νομική υπηρεσία στον τομέα ελέγχου «προσωπικό και λειτουργία». Ο προσφεύγων ζητεί από το Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 24ης Μαΐου 1983 περί μεταφοράς της προβλεπόμενης από τον προύπο-

¹ — Μετάφραση από τα ολλανδικά.

λογισμό θέσεώς του, καθώς και την απόφαση του προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου, της 14ης Απριλίου 1983, περί τοποθετήσεώς του στην εν λόγω θέση. Επικαλείται σχετικά πέντε λόγους, οι οποίοι συνυψίζονται ως εξής:

1. αναρμοδιότητα του Ελεγκτικού Συνεδρίου να μεταφέρει τη θέση που κατέχει ο προσφεύγων, δεδομένου ότι η εν λόγω αρμοδιότητα ανατέθηκε αποκλειστικά στον πρόεδρο υπό την ιδιότητά του ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή,
2. ανεπαρκής αιτιολογία των επίδικων αποφάσεων, που ελήφθησαν αντίστοιχα από το Ελεγκτικό Συνέδριο και από τον πρόεδρό του,
3. παράβαση των άρθρων 4, 7 και 29 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, δεδομένου ότι η ανατοποθέτηση υπαλλήλου μαζί με τη θέση του είναι αδύνατη στην προκειμένη περίπτωση, επειδή συνεπάγεται ουσιώδη τροποποίηση των καθηκόντων του,
4. παράβαση του άρθρου 7 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως επειδή υπάρχει ασυμβίβαστο προς το «συμφέρον της υπηρεσίας», δεδομένου ότι η φύση των καθηκόντων ενός τομέα ελέγχου δεν ανταποκρίνεται στην ιδιότητα του ενδιαφερομένου ως νομικού, και
5. κατάχρηση εξουσίας λόγω του ότι η ανατοποθέτηση συνιστά κατ' ουσία συγκαλυμμένη κύρωση που επιβλήθηκε επειδή στις 13 Οκτωβρίου 1982 ο προσφεύγων άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγή κατά της απόφασης περί κατατάξεώς του στο βαθμό Α 5, τρίτο κλιμάκιο, ζητώντας την ανακατάταξή του στο βαθμό Α 4 (υποθέσεις 129 και 274/82).

2. Τα πραγματικά περιστατικά

Αφού εργάστηκε για ορισμένο χρόνο ως δικηγόρος και συμβολαιογράφος, ο Lux ανέλαβε στις 25 Ιουνίου 1973 ως υπάλληλος στη νομική υπηρεσία της Επιτροπής, όπου ασχολούνταν μεταξύ άλλων με νομικές φύσεως εργασίες σε θέματα μεταφορών, περιβάλλοντος και προστασίας των καταναλωτών.

Την 1η Αυγούστου 1978 ανέλαβε υπηρεσία στο Ελεγκτικό Συνέδριο. Όπως προκύπτει από την προκήρυξη κενής θέσεως CC/A/3/1978, επρόκειτο για καθήκοντα ελέγχου σε βαθμό Α 6. Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, οι δραστηριότητες του Ελεγκτικού Συνεδρίου διακρίνονται σε δύο κατηγορίες, και συγκεκριμένα σε διοικητικά καθήκοντα, αποκαλούμενα οριζόντια, καθώς και σε καθήκοντα ελέγχου, αποκαλούμενα κάθετα. Αρχικά, κάθε μέλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου ήταν υπεύθυνο για τμήμα που περιελάμβανε και τις δύο αυτές κατηγορίες δραστηριοτήτων.

Από τις 15 Ιανουαρίου 1981 τρία από τα μέλη του ασχολούνται με διοικητικά, ήτοι οριζόντια καθήκοντα, ενώ επτά άλλα ασχολούνται με καθήκοντα ελέγχου, ήτοι κάθετα, καθένα δε από τα καθήκοντα αυτά αφορά συγκεκριμένο τομέα.

Παρότι ο προσφεύγων και το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν περιγράφουν με τον ίδιο τρόπο τη φύση των αρχικών δραστηριοτήτων του πρώτου, πάντως από τη δικογραφία προκύπτει ότι αρχικά ο Lux ασκούσε τόσο οριζόντια καθήκοντα, και συγκεκριμένα νομικής φύσεως, όσο και κάθετα καθήκοντα σε θέματα ελέγχου των δαπανών του προσωπικού των Κοινοτήτων. Τέλος, λήγοντος του 1978, ο Lux ασκούσε σαφώς καθήκοντα ελέγχου των δαπανών προσωπικού.

Στη συνέχεια φαίνεται ότι υπέβαλε υποψηφιότητα για ορισμένες κενές θέσεις στο βαθμό Α 5/4, οι οποίες δεν αφορούσαν συγκεκριμένες δραστηριότητες νομικής φύσεως, αλλά είτε τις γενικότερες δραστηριότητες του Ελεγκτικού Συνεδρίου, είτε τις δραστηριότητές του σε θέματα ελέγχου. Φαίνεται ότι ο λόγος για τον οποίο οι υποψηφιότητές του για τις εν λόγω θέσεις απορρίφθηκαν συνίστατο στο γεγονός ότι δεν ήταν σε θέση να δικαιολογήσει την απαιτούμενη επαγγελματική πείρα έξι ετών στους οικείους τομείς δραστηριοτήτων.

Αντίθετα, έγινε δεκτή η υποψηφιότητά του για θέση κύριου υπαλλήλου διοίκησης (με βαθμό Α 5/4) στη νομική υπηρεσία. Τη θέση αυτή κατείχε από τον Αύγουστο του 1980 μέχρι τις 14 Απριλίου 1983, οπότε

εκδόθηκε η επίδικη απόφαση με την οποία μεταφέρθηκε στον τομέα ελέγχου «προσωπικό και λειτουργία». Στο πλαίσιο των καθηκόντων του στη νομική υπηρεσία γνωμοδοτούσε επί διαφόρων νομικών θεμάτων, ενώ συγχρόνως ασχολούνταν και με προσφυγές ενώπιον του Δικαστηρίου κατ' αποφάσεων του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Η εν λόγω υπηρεσία υπάγεται στη γραμματεία του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Εκτός από τον προσφεύγοντα, στην ίδια υπηρεσία υπηρετούσε και ο γραμματέας, ο οποίος εκτός από τα λοιπά καθήκοντά του, είναι και νομικός σύμβουλος που υπό την ιδιότητα αυτή ήταν και ο ιεραρχικά προϊστάμενος του Lux. Από τις 15 Ιανουαρίου 1981 όλο το προσωπικό της γραμματείας υπάγεται στην αρμοδιότητα του προέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Τέλος, υπενθυμίζω ότι στις 27 Απριλίου 1983 ο Lux υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως της 14ης Απριλίου περί ανατοποθετήσεώς του, στην οποία, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, δεν έχει ακόμα δοθεί απάντηση. Συγχρόνως με την παρούσα προσφυγή, ο προσφεύγων υπέβαλε στις 28 Απριλίου αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων με σκοπό να επιτύχει αναστολή εκτελέσεως της απόφασης περί ανατοποθετήσεώς του, αίτηση, την οποία το Δικαστήριο απέρριψε με διάταξη της 20ής Μαΐου 1983.

3. Εκτίμηση των λόγων της προσφυγής

3.1. Ο πρώτος λόγος

Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν ήταν αρμόδιο να εκδώσει την απόφαση της 24ης Μαρτίου 1983 με την οποία μετακινήθηκε από τον τομέα «προεδρία» στον τομέα «προσωπικό και λειτουργία». Σύμφωνα εξάλλου με τα άρθρα 2 και 7 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, η απόφαση αυτή έπρεπε να ληφθεί από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, στη συγκεκριμένη δηλαδή περίπτωση από τον πρόεδρο.

Κατά κανόνα, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ανεξάρτητα από τον εσωτερικό του κανονισμό σε θέματα αρμοδιότητας, το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν μπορεί να αποφασίζει για μεταφορά θέσεων μεταξύ των τομέων παρά μόνον όταν αυτές είναι κενές, δεδομένου ότι σε αντίθετη περίπτωση τη σχετική αρμοδιότητα έχει ο πρόεδρος υπό την ιδιότητά του ως αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής.

Το Ελεγκτικό Συνέδριο αναφέρεται καταρχάς στην εσωτερική κατανομή των αρμοδιοτήτων του δυνάμει του εσωτερικού του κανονισμού. Σύμφωνα με το άρθρο 7, περίπτωση ε), ο πρόεδρος ορίστηκε, δυνάμει του άρθρου 2 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, ως αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, ενώ σύμφωνα με το άρθρο 13, παράγραφος 1, εδάφιο 2, του εσωτερικού κανονισμού, το Ελεγκτικό Συνέδριο ως συλλογικό όργανο κατανέμει τις θέσεις μεταξύ των διαφόρων τομέων.

Οι σχετικές διατάξεις έχουν ως εξής ¹:

«Άρθρο 7: καθήκοντα του προέδρου
Ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου
...

ε) ασκεί, έναντι των νομίμων και λοιπών υπαλλήλων του Ελεγκτικού Συνεδρίου, τις αρμοδιότητες που παρέχει ο κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης των μονίμων και λοιπών υπαλλήλων των Κοινοτήτων στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή»

...

«Άρθρο 13: οργάνωση των υπηρεσιών

Το Ελεγκτικό Συνέδριο αποφασίζει όσον αφορά τη διάρθρωση των υπηρεσιών του. Κατανέμει τις θέσεις μεταξύ των τομέων» ².

1 — Απόσπασμα του «εσωτερικού κανονισμού του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων», ο οποίος θεσπίστηκε κατά τη συνεδρίαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 21ης Μαΐου 1981.

2 — Κατ' εμέ, το ολλανδικό κείμενο της τελευταίας πρότασης, που έχει ως εξής «... Zij verdeelt de functies over de diverse sectoren», δεν αποτελεί ακριβή μετάφραση του γαλλικού κειμένου. Στις προκειμένες προτάσεις μου εκκινώ με αφετηρία το γαλλικό κείμενο.

Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, η εν λόγω αρμοδιότητα του Ελεγκτικού Συνεδρίου ως συλλογικού οργάνου, που συνίσταται στην κατανομή των προβλεπόμενων από τον προϋπολογισμό θέσεων μεταξύ των τομέων, επιβεβαιώθηκε για τελευταία φορά στις 21 Ιανουαρίου 1982. Με την ευκαιρία αυτή, είχε διευκρινισθεί μεταξύ άλλων ότι η εν λόγω κατανομή λαμβάνει χώρα μετά από πρόταση του προέδρου, ο οποίος είναι δυνατόν να επικουρείται από ad hoc ομάδα συναδέλφων του.

Στη συνέχεια, το καθού υποστηρίζει ότι η απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου, της 24ης Μαρτίου, πρέπει να θεωρηθεί ως γενικού χαρακτήρα απόφαση για μεταφορά θέσεως που προβλέπεται από τον προϋπολογισμό. Η διαδικασία λήψης της απόφασης πρέπει να θεωρηθεί ότι συνεπάγεται, αφενός, μια γενική απόφαση μεταφοράς οργανικής θέσεως και, αφετέρου, την τοποθέτηση του μετακινούμενου προσφεύγοντος στην εν λόγω θέση με βάση την ατομική απόφαση του προέδρου, της 14ης Απριλίου.

Το καθού θεωρεί ότι η διαδικασία αυτή συνάδει με τον εσωτερικό κανονισμό του και με τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων.

Κατά το καθού ο προσφεύγων επλανήθη από το γεγονός ότι σε άλλα όργανα η ίδια αρχή είναι υπεύθυνη τόσο για την οργάνωση των υπηρεσιών όσο και για τη λήψη ατομικών αποφάσεων σχετικά με τους υπαλλήλους που αφορούν τις υπηρεσίες αυτές.

Εξετάζοντας το λόγο αυτό, διαπιστώνω καταρχάς ότι σε τελευταία ανάλυση ο προσφεύγων και το καθού συμφωνούν ως προς το ότι πρόκειται κατ' ουσία για τοποθέτηση του προσφεύγοντος μαζί με τη θέση από τον τομέα «προεδρία» στον τομέα «προσωπικό και λειτουργία».

Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η τοποθέτηση αυτή επιτρέπεται εφόσον υπάρχει ισοτιμία των θέσεων και εφόσον γίνεται προς το συμφέρον της υπηρεσίας, σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού

υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων (μεταξύ άλλων υποθέσεις 33 και 75/79, Kühner, Jurispr. 1980, σ. 1692, υποθέσεις 161 και 162/80, Carbognani και Coda Zabetta, Συλλογή 1981, σ. 558, υπόθεση 260/80, Kindermann, Συλλογή 1981, σ. 1338, και υπόθεση 125/80, Arning, Συλλογή 1981, σ. 2550). Όπως προκύπτει σχετικά πρόκειται για τοποθέτηση υπαλλήλου μαζί με τη θέση του. Οι διατυπώσεις που ορίζουν σχετικά με τη μετάθεση τα άρθρα 4 και 29 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως δεν πρέπει να τηρηθούν, επειδή δεν υπάρχει κενή θέση.

Για την εκτίμηση του πρώτου λόγου, κατ' εμέ έχει σημασία να αναφέρω κατά γράμμα τις δύο αποφάσεις. Εξάλλου, ο προσφεύγων δεν έλαβε γνώση της πρώτης απόφασης του Ελεγκτικού Συνεδρίου, της 24ης Μαρτίου, παρά μόνο αφού ζητήθηκε από το Δικαστήριο η προσκόμισή της. Πάντως, ο ενδιαφερόμενος ενημερώθηκε προφορικά επ' αυτού στις 24 Μαρτίου από το γραμματέα.

Σύμφωνα με τα πρακτικά της συνεδρίασης του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 24ης Μαρτίου 1983, που προσκομίστηκαν στο Δικαστήριο, η απόφαση έχει ως εξής:

«10.3. Πρόταση τροποποίησης της κατανομής των θέσεων μεταξύ των τομέων

[Ο πρόεδρος]

Σύμφωνα με την απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου περί κατανομής των θέσεων μεταξύ των τομέων, ο πρόεδρος υποβάλλει δύο προτάσεις τροποποίησης της κατανομής των θέσεων μεταξύ των τομέων “προεδρία” και “προσωπικό και λειτουργία”.

Η πρώτη τροποποίηση συνίσταται στη μεταφορά μιας θέσης κύριου υπαλλήλου διοικήσεως-νομικού του τομέα “προεδρία” προς τον τομέα “προσωπικό και λειτουργία”.

Η δεύτερη τροποποίηση συνίσταται στη μεταφορά μιας θέσης διοικητικού υπαλλήλου του τομέα “προ-

σωπικό και λειτουργία” στον τομέα “προεδρία”.

*Το Ελεγκτικό Συνέδριο αποδέχεται τις δύο αυτές τροποποιήσεις*¹.

Η απόφαση του προέδρου², της 14ης Απριλίου, υπό την ιδιότητά του ως αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής, έχει ως εξής:

1 — Ανεπίσημη μετάφραση του γαλλικού κειμένου, το οποίο έχει ως εξής:

«10.3. Proposition de modification de la répartition des emplois entre les secteurs

[M. le Président]

Conformément à la décision de la Cour concernant la répartition des emplois entre les secteurs, le président soumet deux propositions de modification de la répartition des emplois entre les secteurs “Présidence” et “Personnel et Fonctionnement”.

La première modification consiste à transférer un poste d'administrateur principal juriste du secteur “Présidence” vers le secteur “Personnel et Fonctionnement”.

La deuxième modification consiste à transférer un poste d'administrateur du secteur “Personnel et Fonctionnement” au secteur “Présidence”.

La Cour adopte ces deux modifications.»

2 — Ανεπίσημη μετάφραση του γαλλικού κειμένου, το οποίο παρατίθεται στη σελίδα 10 α των προτάσεών μου.

«Le président de la Cour des comptes,

vu le statut des fonctionnaires des Communautés européennes et notamment son article 7, § 1;

vu le règlement intérieur de la Cour des comptes et notamment son article 7 relatif à l'exercice des pouvoirs dévolus par le statut des fonctionnaires à l'Autorité investie du pouvoir de nomination;

vu le procès-verbal de la réunion tenue par la Cour des comptes le jeudi 24 mars 1983 (doc. DEC 37/83 Rév. 1) adopté à la réunion du 14 avril 1983, et plus précisément le point 10.3. par lequel la Cour a modifié la répartition des emplois budgétaires entre le secteur “Présidence” et le secteur “Personnel et Fonctionnement”;

considérant qu'en application de cette décision de la Cour, un emploi d'administrateur principal juriste existe au secteur “Personnel et Fonctionnement”;

considérant que cet emploi est le seul, dans l'organigramme de la Cour (“Répartition des postes budgétaires entre les secteurs”), qui correspond à la spécialité et au niveau de qualification de M. Lux,

décide:

1. Dans l'intérêt du service, l'affectation de M. Charles Lux (n° personnel 90137) est modifiée comme suit:

Affectation ancienne: Secteur Présidence

Affectation nouvelle: Secteur Personnel et Fonctionnement.

2. La présente décision prend effet le 15 avril 1983.

Fait à Luxembourg, le 14 avril 1983.

Pierre Lelong”

«Ο πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου

Έχοντας υπόψη τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και ιδίως το άρθρο 7, παράγραφος 1·

Έχοντας υπόψη των εσωτερικό κανονισμό του Ελεγκτικού Συνεδρίου και ιδίως το άρθρο 7 περί ασκήσεως των αρμοδιοτήτων που παρέχει ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή·

Έχοντας υπόψη τα πρακτικά της συνεδρίασης του Ελεγκτικού Συνεδρίου της Πέμπτης 24ης Μαρτίου 1983 (έγγραφο DEC 37/83 Rév. 1) που εγκρίθηκαν κατά τη συνεδρίαση της 14ης Απριλίου 1983, και ειδικότερα το σημείο 10. 3 με το οποίο το Συνέδριο τροποποίησε την κατανομή των προβλεπόμενων από τον προϋπολογισμό θέσεων μεταξύ του τομέα “προεδρία” και του τομέα “προσωπικό και λειτουργία”·

Επειδή, κατ' εφαρμογή της εν λόγω απόφασης του Συνεδρίου, στον τομέα “προσωπικό και λειτουργία” υφίσταται θέση κύριου υπαλλήλου διοικήσεως-νομικού·

Επειδή η εν λόγω θέση είναι η μόνη του οργανογράμματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου (“κατανομή των προβλεπόμενων από τον προϋπολογισμό θέσεων μεταξύ των τομέων”), που ανταποκρίνεται στην ειδικότητα και στα προσόντα του Lux,

αποφασίζει:

1. Προς το συμφέρον της υπηρεσίας, επέρχεται η ακόλουθη τροποποίηση στην υπηρεσιακή θέση του Charles Lux (αριθμός μητρώου 90137):

Προηγούμενη θέση: τομέας “προεδρία”

Νέα θέση: τομέας “προσωπικό και λειτουργία”

2. Η παρούσα απόφαση ισχύει από τις 15 Απριλίου 1983.

Λουξεμβούργο, 14 Απριλίου 1983

Pierre Lelong»

Την περιγραφή που έκανε το Ελεγκτικό Συνέδριο σχετικά με τη διαδικασία που ακολουθήθηκε επιβεβαιώνουν οι δύο εν λόγω αποφάσεις. Καταρχάς, το Ελεγκτικό Συνέδριο ως συλλογικό όργανο έλαβε απόφαση σχετικά με τη μεταφορά της θέσης. Στη συνέχεια, ο πρόεδρος εξέδωσε την ατομική απόφαση περί τοποθέτησής του προσφεύγοντος σε θέση του νέου τομέα. Παραπέμπω σχετικά ιδίως στην τέταρτη παράγραφο της δεύτερης απόφασης.

Πάντως, τα επιχειρήματα του Ελεγκτικού Συνεδρίου δεν με πείθουν. Συγκεκριμένα, η σχετική με την ήδη καταληφθείσα θέση απόφαση για τη μεταφορά της πρέπει κατ' ουσία να θεωρηθεί ως ατομική απόφαση. Το Ελεγκτικό Συνέδριο γνώριζε ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση επρόκειτο αποκλειστικά για τη θέση κύριου υπαλλήλου διοικήσεως στη νομική υπηρεσία, της οποίας άλλωστε μοναδικό μέλος αποτελούσε ο γραμματέας· τη θέση αυτή κατέλαβε ο προσφεύγων. Αυτό το επιβεβαίωσε ο εκπρόσωπος του Ελεγκτικού Συνεδρίου κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας. Δεν χωρεί αμφιβολία ότι η απομάκρυνση ενός υπαλλήλου από θέση που κατείχε τον αφορά ατομικά. Έχει την ίδια σπουδαιότητα με την τοποθέτηση ενός υπαλλήλου σε θέση. Είναι πάντως ουσιάδες ο υπάλληλος να μπορεί να υπολογίζει στο ότι η απομάκρυνση από τη θέση που κατείχε μπορεί να επέλθει μόνο σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων. Παραπέμπω σχετικά στο άρθρο 41 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως που αφορά «τη διαθεσιμότητα» των υπαλλήλων. Στο πλαίσιο της οικονομίας του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, η ατομική αυτή απόφαση δεν μπορεί να θεσπιστεί παρά μόνο από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή.

Επιπλέον, από τις αιτιολογικές σκέψεις της απόφασης του προέδρου, της 14ης Απριλίου, και ειδικότερα από την τέταρτη παράγραφο, είναι δυνατόν να συναχθεί ότι υφίσταται κενή θέση (. . . υφίσταται θέση στον τομέα . . .»), η οποία στη συνέχεια πληρώνεται με την τοποθέτηση του προσφεύ-

γοντος. Στην περίπτωση αυτή, πρέπει να τηρηθούν οι διατυπώσεις των άρθρων 4 και 29 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Εν πάση περιπτώσει, δεδομένου ότι και τα δύο μέρη συμφωνούν ότι κατ' ουσία πρόκειται για ανατοποθέτηση και δεν προκύπτει ότι υπήρξε κενή θέση, δεν προτίθεται να μακρηγορήσω περισσότερο στο σημείο αυτό της υπόθεσης.

Μήπως το Ελεγκτικό Συνέδριο υπερέβη τα όρια της αρμοδιότητάς του και η σχετική με τη μεταφορά της προβλεπόμενης από τον προϋπολογισμό θέσης, της 24ης Μαρτίου, είναι για το λόγο αυτό άκυρη; Κατ' εμέ, για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα πρέπει να εξεταστεί αν η ακολουθηθείσα διαδικασία παραβιάζει ορισμένες εγγυήσεις που παρέχει ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως στους υπαλλήλους. Φυσικά, η εσωτερική κατανομή των αρμοδιοτήτων εντός του Ελεγκτικού Συνεδρίου δεν μπορεί να επηρεάσει τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως. Αναφέρομαι ειδικότερα στις προϋποθέσεις του άρθρου 25, σύμφωνα με το οποίο κάθε ατομική απόφαση πρέπει να είναι αιτιολογημένη και να κοινοποιείται εγγράφως, αμελητί, στον ενδιαφερόμενο υπάλληλο.

Φρονώ, λοιπόν, ότι για την εκτίμηση του κύρους των αποφάσεων πρέπει να εξεταστούν ταυτόχρονα ο πρώτος και δεύτερος λόγος.

3.2. Ο δεύτερος λόγος που αφορά την ανεπαρκή αιτιολογία

Όπως προκύπτει σαφώς από τη δεύτερη απόφαση, η αιτιολογία της αφορά αποκλειστικά τη νέα τοποθέτηση του προσφεύγοντος, ενώ η προηγηθείσα μεταφορά της θέσης διαπιστώνεται ως απλό γεγονός χωρίς να αιτιολογείται. Το ερώτημα που τίθεται είναι αν, ενεργώντας με τον τρόπο αυτό, πληρούνται οι προϋποθέσεις για αιτιολόγηση που απαιτούνται κατά το Δικαστήριο σε περίπτωση νέας τοποθέτησης.

Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η υποχρέωση αιτιολόγησης μιας απόφασης

περί αναποδοθέτησως πρέπει να εξεταστεί υπό το φως του συσχετισμού μεταξύ της έκτασης της διακριτικής εξουσίας που απολαμβάνουν στο θέμα της οργάνωσης της υπηρεσίας τα όργανα και του περιθωριακού χαρακτήρα των μειονεκτημάτων που δύναται να παρουσιάσει για τον υπάλληλο η νέα τοποθέτηση (μεταξύ άλλων υποθέσεις 33 και 75/79, Kühner, Jurispr. 1980, σ. 1692, και υπόθεση 125/80, Arning, Συλλογή 1981, σ. 2550). Η απλή επίκληση του συμφέροντος της υπηρεσίας δεν επαρκεί, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, όπως συνάγεται μεταξύ άλλων από τη σκέψη 12 της απόφασης στην προαναφερθείσα υπόθεση Arning. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνο το έγγραφο με το οποίο κοινοποιείται η απόφαση, αλλ' επίσης και η αλληλουχία και οι περιστάσεις στο πλαίσιο των οποίων θεσπίστηκε και κοινοποιήθηκε στον ενδιαφερόμενο η απόφαση.

Όπως έχω ήδη αναφέρει, η αιτιολογία της απόφασης της 14ης Απριλίου αφορά μόνο τη νέα τοποθέτηση του υπαλλήλου, ενώ η μεταφορά της θέσης, η οποία αναφέρεται ως αποκλειστικός λόγος για τη νέα τοποθέτηση, δεν στηρίζεται σε καμία απολύτως αιτιολογία. Το συμφέρον της υπηρεσίας δεν μνημονεύεται στην αιτιολογία, αλλά μόνο στο κείμενο της ίδιας της απόφασης και δεν δίδεται καμία περαιτέρω διευκρίνιση.

Το ερώτημα που τίθεται είναι αν η ανεπαρκής αυτή αιτιολογία μπορεί να δικαιολογηθεί, λαμβάνοντας υπόψη το πλαίσιο μέσα στο οποίο θεσπίστηκε η απόφαση.

Υπό την έννοια αυτή, η πρώτη απόφαση της 24ης Μαρτίου είχε προφανώς αποφασιστική επιρροή. Πάντως, το περιεχόμενό της δεν κοινοποιήθηκε ποτέ στον προσφεύγοντα, αλλά, όπως έχει λεχθεί, ανακοινώθηκε μόνο κατόπιν απαντήσεως σε ερώτηση του Δικαστηρίου.

Περαιτέρω, όπως προκύπτει από την πρώτη αυτή απόφαση, δεν δίδεται καμιά αιτιολογία για τη μεταφορά της θέσης. Αντί-

θετα, έχει αποδειχθεί ότι στις 24 Μαρτίου ο γραμματέας του Ελεγκτικού Συνεδρίου ενημέρωσε προφορικά, ύστερα από σχετικό αίτημα του προέδρου, τον προσφεύγοντα για την απόφαση.

Από τη δικογραφία δεν προκύπτει ότι είχε συζητηθεί πριν από τη θέσπιση της πρώτης απόφασης το θέμα της τροποποίησης της θέσης με τον προσφεύγοντα, ούτε ότι επακολούθησε πραγματική συνομιλία μετά τη θέσπιση της αποφάσεως αυτής.

Ασφαλώς, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι, πριν από την θέσπιση της απόφασης, ο ίδιος ο γραμματέας τον ενημέρωσε ότι, λόγω της προσφυγής που άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου και μιας γνωμοδότησης που επέκρινε ο πρόεδρος, ο τελευταίος σκόπευε να αποκλείσει τον προσφεύγοντα από τον τομέα «προεδρία» και να τον τοποθετήσει σε άλλο τομέα.

Κατά την προφορική διαδικασία, ο γραμματέας αρνήθηκε ότι ο πρόεδρος είχε απειλήσει με μετακίνηση τον προσφεύγοντα για τους παραπάνω λόγους, όπως όμως προκύπτει από την κατάθεσή του, ο πρόεδρος του είχε εκφράσει την ανησυχία του για το γεγονός ότι ο μοναδικός συνεργάτης του στη νομική υπηρεσία εκτός από το γραμματέα είχε ασκήσει προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου.

Με την ευκαιρία αυτή, αναφέρθηκε και στην πρακτική της μετακινήσεως υπαλλήλου που ακολουθείται στα άλλα κοινοτικά όργανα σε αντίστοιχες περιπτώσεις. Πρόσθεσε ότι ο πρόεδρος του ζήτησε να ενημερώσει τον προσφεύγοντα για τις ανησυχίες του σχετικά με το ζήτημα αυτό.

Λαμβάνοντας υπόψη την παραπάνω αλληλουχία μέσα στην οποία ελήφθη η απόφαση, η αιτιολογία πρέπει κατ' εμέ να είναι πλήρης, ο δε υπάλληλος να μην αγνοεί τους αληθείς λόγους που οδήγησαν τη διοίκηση να λάβει την απόφασή της.

Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η υποχρέωση αιτιολογήσεως μιας απόφασης αποδέλνει στο να επιτρέψει στον ενδιαφερόμενο να εκτιμήσει αν η απόφαση πάσχει ελάττωμα, ώστε να μπορεί να αμφισβητηθεί η νομιμότητά της, καθώς και στο να καταστήσει δυνατό το δικαστικό έλεγχο της (μεταξύ άλλων υπόθεση 176/82, Nebe, της 14. 7. 1983, Συλλογή 1983, σ. 2475).

Κατ' εμέ, η αιτιολογία στην οποία στηρίχτηκε η απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου αναφέρθηκε για πρώτη φορά κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου, αν ληφθεί μάλιστα υπόψη ότι στη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος κατά το άρθρο 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως δεν δόθηκε απάντηση. Ο τομέας «προσωπικό και διοίκηση», ο οποίος ασχολείται με τον έλεγχο των δαπανών προσωπικού και οφείλει συνολώς να στηρίζεται στον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και στην σχετική νομολογία, χρειαζόταν υπάλληλο με νομική κατάρτιση για τους λόγους που προβλήθηκαν εκ των υστέρων. Μόλις κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας ο εκπρόσωπος του Ελεγκτικού Συνεδρίου δήλωσε περαιτέρω ότι το αρμόδιο για τον εν λόγω τομέα μέλος την εποχή εκείνη απύθυνε στον πρόεδρο σχετικό αίτημα για τους προαναφερθέντες λόγους. Από τη δικογραφία δεν προκύπτει κανένα περαιτέρω στοιχείο σχετικά με το εν λόγω αίτημα.

Κατ' εμέ, ανεπαρκής αιτιολογία κατά το χρόνο θεσπίσεως της απόφασης δεν είναι δυνατό να θεραπευθεί στη συνέχεια κατά τη διάρκεια της ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασίας, όπως άλλωστε κρίθηκε επ' ευκαιρία της απόφασης 195/80 στην υπόθεση Michel, Συλλογή 1981, σ. 2872.

Ενόψει την ασάφειας των περιστάσεων υπό τις οποίες θεσπίστηκε η εν λόγω απόφαση, νομίζω ότι η αιτιολογία υπήρξε πράγματι ανεπαρκής. Αυτό οφείλεται στον εσφαλμένο τρόπο με τον οποίο ενήργησε το Ελεγκτικό Συνέδριο, χωρίζοντας την απόφαση σε δύο διαφορετικές αποφάσεις προ-

ερχόμενες από δύο διαφορετικές υπηρεσίες· η πρώτη από τις αποφάσεις αυτές δεν είναι αιτιολογημένη, ενώ η δεύτερη στηρίζεται ειδικά στην πρώτη, χωρίς να παρέχει καμία αιτιολογία για τη σχετική μεταφορά της θέσης που αποτελεί στοιχείο αποφασιστικής σημασίας για τη νέα τοποθέτηση του προσφεύγοντος. Κατ' εμέ, το ουσιαστικό αυτό ελάττωμα δεν μπορούν να θεραπεύσουν οι περιστάσεις υπό τις οποίες θεσπίστηκε η απόφαση. Στην προκειμένη μάλιστα περίπτωση μπορεί να υποστηριχθεί ότι συνέβη το αντίθετο.

3.3. Προτάσεις επί του πρώτου και δεύτερου λόγου

Όσον αφορά τους δύο πρώτους λόγους, εξ όσων εξέθεσα καταλήγω στις ακόλουθες προτάσεις:

- α) Στην προκειμένη περίπτωση, η απόφαση περί μεταφοράς της θέσεως είναι ατομική, δεδομένου ότι ο προσφεύγων κατείχε ήδη τη θέση. Αν ληφθεί υπόψη η οικονομία του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, η απόφαση έπρεπε να έχει θεσπιστεί από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή. Επιπλέον, πρέπει να τηρούνται οι προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 25, ως προς την έγγραφη κοινοποίηση που πρέπει να γίνει αμελητί, καθώς και την υποχρέωση αιτιολογίας.
- β) Η ατομική απόφαση της 14ης Απριλίου για την ανατοποθέτηση του προσφεύγοντος δεν περιέχει επίσης την αιτιολογία για την μεταφορά της θέσης, η οποία θεωρείται ως αποκλειστικός λόγος για την θέσπισή της, ενώ στην πραγματικότητα, μακράν του να αποτελεί έγκυρο λόγο, συνιστά απλώς την άλλη όψη της ίδιας, μη αιτιολογημένης, απόφασης για μετακίνηση του προσφεύγοντος με τη θέση του. Κατ' εμέ, το ελάττωμα αυτό δεν θεραπεύει η επίκληση των συγκεκριμένων περιστάσεων υπό τις οποίες θεσπίστηκε η απόφαση. Το σχετικό ελάττωμα δεν θεραπεύει ούτε η διαπίστωση που περιλαμβάνει

νεται στην ίδια την απόφαση και που δεν είναι σαφέστερη, σύμφωνα με την οποία η ανατοποθέτηση που προσφεύγοντος πραγματοποιείται προς το συμφέρον την υπηρεσίας.

Ενόψει των όσων προηγήθηκαν, προτείνω την ακύρωση των δύο αποφάσεων.

Πάντως, χάριν της πληρότητας, προτίθεμαι να εξετάσω και τους λοιπούς λόγους που επικαλέστηκε ο προσφεύγων.

3.4. Με τον *τρίτο λόγο του*, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι παραβιάστηκαν τα άρθρα 4, 7 και 29, στο βαθμό που δεν είναι δυνατό να γίνεται λόγος για ανατοποθέτηση υπαλλήλου σε περίπτωση ουσιαστικής τροποποίησης της θέσης, όπως συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση.

Ο προσφεύγων προβαίνει επ' αυτού σε περιγραφή των καθηκόντων που περιείχε η προκήρυξη κενής θέσης σχετικά με τη θέση που κατείχε στη νομική υπηρεσία. Θεωρεί ότι η μεταφορά μιας θέσης νομικού σε τομέα ελέγχου είναι αδύνατη, εφόσον συνεπάγεται ουσιώδη τροποποίηση της θέσης.

Ο λόγος αυτός δεν θρίσκει κανένα απολύτως έρεισμα στη νομολογία του Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία η ανατοποθέτηση του υπαλλήλου με τη θέση του είναι δυνατή εφόσον γίνεται προς το συμφέρον της υπηρεσίας και κατοχυρώνει την ισοτιμία των θέσεων. Η προϋπόθεση αυτή συνδέεται με την επιταγή του άρθρου 7 και συγκεκριμένα την αντιστοιχία μεταξύ βαθμού και θέσης και όχι την αναλογία των καθηκόντων μεταξύ μιας ή άλλης θέσης.

Είναι γεγονός ότι η νέα θέση αντιστοιχεί στο βαθμό Α5/4 του ενδιαφερομένου. Επομένως το αίτημα αυτό του ενδιαφερομένου πρέπει να απορριφθεί.

3.5. Αλλά και ο *τέταρτος λόγος* που επικαλείται ο προσφεύγων με τον οποίο προβάλλει ότι λόγω της νομικής κατάρτισής του η νομική υπηρεσία ανταποκρίνεται καλύτερα στα προσόντα του από ό,τι ο τομέας ελέγχου, δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, τα όργανα είναι ελεύθερα να οργανώνουν τις υπηρεσίες τους σε συνάρτηση με την αποστολή που τους έχει ανατεθεί και να τοποθετούν, ενόψει αυτής της αποστολής, το προσωπικό που είναι στη διάθεσή τους (μεταξύ άλλων απόφαση στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 161 και 162/80, Carbo-gnanι και Zabetta, Συλλογή 1981, σ. 558, σκέψη 28).

Όπως προκύπτει επίσης από τη δικογραφία, μεταξύ του τέλους του μηνός Οκτωβρίου 1978 και της τοποθέτησής του στη νομική υπηρεσία, ο προσφεύγων εργάστηκε στον ίδιο τομέα ελέγχου στον οποίο έχει μετακινηθεί τώρα. Στην έκθεση κρίσεώς του για το χρονικό διάστημα από 1ης Ιανουαρίου 1980 μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1981 αναφέρονται ακόμη ρητά οι γνώσεις που απέκτησε στον εν λόγω τομέα. Συνεπώς, δεν είναι δυνατόν να υποστηριχθεί ότι είναι ακατάλληλος για τα καθήκοντα υπηρεσίας ελέγχου.

3.6. Με τον *πέμπτο λόγο του*, ο προσφεύγων επικαλείται κατάχρηση εξουσίας υπό την έννοια ότι η ανατοποθέτησή του συνιστά στην πραγματικότητα συγκαλυμμένη πειθαρχική κύρωση λόγω του ότι άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγή με αίτημα την ανακατάταξή του. Το καθού αντικρούει την άποψη του προσφεύγοντος, επιστάντας για μια ακόμη φορά την προσοχή στο γεγονός ότι η απόφαση ελήφθη επειδή ο οικείος τομέας ελέγχου είχε ανάγκη ενός νομικού. Την ίδια εξήγηση έδωσε κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας και ο σημερινός ιεραρχικά προϊστάμενος του προσφεύγοντος, ο οποίος τόνισε ότι, ενώ διέθετε ορκωτό λογιστή (expert-comptable), δεν είχε νομικό.

Μια απόφαση φέρει το στίγμα της κατάχρησης εξουσίας «... όταν, βάσει αντικειμενικών, ουσιωδών και συγκλινοσών ενδείξεων, παρίσταται εκδοθείσα για την επίτευξη σκοπών ξένων προς αυτούς που επικαλείται» (συνεκδικασθείσες υποθέσεις 18 και 35/65 Gutmann, Jurispr. 1966, σ. 150).

Όπως έχω ήδη αναφέρει, στο βαθμό που ενδιαφέρει τον υπό εξέταση λόγο, το άρθρο 7 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ορίζει ότι η θέση του υπαλλήλου μπορεί να τροποποιηθεί προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Κατά τη διάρκεια της ενώπιον του δικαστηρίου διαδικασίας, το Ελεγκτικό Συνέδριο διευκρίνισε ότι η ανατοποθέτηση του προσφεύγοντος έλαβε χώρα υπ' αυτή την έννοια.

Κατ' εμέ όμως, ορισμένα γεγονότα και περιστάσεις με αναγκάζουν να διρωτηθώ αν τη μετακίνηση υπαγόρευσε αποκλειστικά το συμφέρον του οικείου τομέα ή αν την επηρέασε επίσης και το γεγονός ότι ασκήθηκε προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου.

Σχετικά με την εν λόγω αβεβαιότητα, προτίθεμαι να αναπτύξω τα ακόλουθα, τονίζοντας πάντως ότι η εκτίμηση του λόγου αυτού κατέστη προφανώς δυσχερέστατη λόγω της ανεπαρκούς αιτιολογίας που προανέφερα.

Από κανένα προσκομισθέν στοιχείο δεν εμφανίζεται οιαδήποτε αντικειμενική ανάγκη διευρύνσεως του οικείου τομέα με την πρόσληψη ενός ικανού νομικού. Όπως προανέφερα, για πρώτη φορά κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας αναφέρθηκε ότι το τότε υπεύθυνο για τον εν λόγω τομέα μέλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου υπέβαλε στον πρόεδρο σχετικό αίτημα. Καμία άλλη εξήγηση δεν έχει δοθεί απ' αυτού, ενώ επίσης δεν προσκομίστηκε κανένα έγγραφο σχετικό με το αίτημα αυτό.

Ανταπαντώντας σε ερώτηση του εκπροσώπου του προσφεύγοντος, ο ιεραρχικά προϊστάμενος του τελευταίου δήλωσε ότι

δεν ήταν ενήμερος του γεγονότος ότι είχε αναλάβει υπηρεσία στον οικείο τομέα τον Ιανουάριο του 1983, ενώ η ανατοποθέτηση του προσφεύγοντος αποφασίστηκε λίγα χρόνια αργότερα. Πάντως, επανερχόμενος posteriori στο αίτημα το χαρακτήρισε ως λογικό.

Στην συνέχεια, υπενθυμίζω για μια ακόμη φορά ότι ο γραμματέας είχε ενημερώσει σχετικά τον προσφεύγοντα, όπως δεβαίωσε κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας, για τις ανησυχίες του προέδρου σε σχέση με την ασκηθείσα προσφυγή. Εξάλλου, το Ελεγκτικό Συνέδριο με «συμπληρωματική απάντησή» του αναφέρει ότι ο προσφεύγων δεν ήταν σε θέση να ασκεί ορισμένα καθήκοντα της νομικής υπηρεσίας λόγω της προσφυγής που είχε ασκήσει.

Από την άλλη πλευρά πάντως δεν με έπεισαν τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος ότι πρόκειται για κατάχρηση εξουσίας.

Αδυνατώ να συνταχθώ με την άποψη, σύμφωνα με την οποία εξέλιπε κάθε προοπτική προαγωγής του. Σε τελευταία ανάλυση, είχε υποβάλει υποψηφιότητα για ορισμένο αριθμό θέσεων συναφών με καθήκοντα ελέγχου, επικαλούμενος την εμπειρία που είχε αποκτήσει στον εν λόγω τομέα στο πλαίσιο της πρώτης αποσχόλησής του στο Ελεγκτικό Συνέδριο. Σύμφωνα με δήλωση του γραμματέα κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας, προστέθηκε μετά από ρητό αίτημά του σχετική παρατήρηση στην έκθεση κρίσεώς του. Περαιτέρω, θεωρώ επίσης ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο υποστήριξε με πειστικό τρόπο ότι ο προσφεύγων είχε μεγαλύτερες πιθανότητες να σταδιοδρομήσει σε έναν από τους επτά τομείς ελέγχου από ό,τι στο διοικητικό και νομικό τομέα που είναι πολύ περισσότερο περιορισμένοι, αν ληφθεί υπόψη η πείρα που απέκτησε σε θέματα ελέγχου τόσο στο πλαίσιο των προηγούμενων όσο και των παρόντων καθηκόντων του. Δεν είναι εύκολο να εκτιμηθεί το επιχείρημα ότι στην νέα του θέση ο ενδιαφερό-

μενος δεν είχε αρκετή εργασία. Οι διάδικοι εμπόδιζαν στο θέμα αυτό και οι απόψεις τους συμπύκνουν όσον αφορά τα καθήκοντα που εμπιστεύθηκαν στον προσφεύγοντα. Από το Μάιο του 1983 επεξεργάστηκε ειδικότερα τέσσερις μελέτες σχετικά «με επιδόματα συντηρούμενων τέκνων, βαθμούς *ad personam*, το προσωπικό της *Ispra* που δεν υπάγεται στον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και την απογραφή των κατηγοριών του προσωπικού των Κοινοτήτων». Πάντως, οι διάδικοι εκτιμούν κατά τρόπο διαμετρικά αντίθετο τη σημασία που αποδίδουν στα εν λόγω καθήκοντα. Η ακρίβεια με την οποία ο προσφεύγων περιγράφει τη διάρκεια των εργασιών αυτών καταπλήσσει. Δεν πιστεύω πάντως ότι το δικαστήριο είναι σε θέση να αποφανθεί επ' αυτού, εφόσον δεν προκύπτει σαφώς ότι ο προσφεύγων παρέμεινε χωρίς εργασία. Εκείνο στο οποίο νομίζω ότι αποδίδει κυρίως σημασία ο προσφεύγων είναι η φύση της εργασίας. Κατ' αυτόν, θα έπρεπε να εκτελεί καθήκοντα νομικής φύσεως, όμοια με εκείνα που ασκούσε στη νομική υπηρεσία, και όχι καθήκοντα ελέγχου. Προφανώς εκτίμησε τα καθήκοντα με βάση το κριτήριο αυτό.

Η άποψη αυτή είναι ανακριδής και πρέπει να εξεταστεί σε συνάρτηση με τον τρίτο λόγο. Ο προσφεύγων οφείλει να συνειδητοποιήσει ότι αναμένεται να ασκεί δραστηριότητες νομικής φύσεως στο πλαίσιο του τομέα ελέγχου «προσωπικό και λειτουργία». Το επιχείρημα που αφορά την τοποθέτηση άλλου υπαλλήλου στη νομική υπηρεσία δεν στηρίζει την άποψη του προσφεύγοντος αλλ' αντίθετα καταδεικνύει την επιθυμία διασφαλίσεως της συνέχειας των υπηρεσιών.

Ενόψει όλων όσων προηγήθηκαν, θεωρώ ότι πράγματι ανακύπτουν ορισμένα ερωτήματα ως προς τον αληθή λόγο της μετακινήσεως. Με αυτό δεν σημαίνει ότι αρνούμαι την ανάγκη του τομέα «προσωπικό και λειτουργία» για έναν ικανό νομικό. Πάντως, ακόμη και αν το γεγονός ότι ασκήθηκε

προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου δικαιολογεί εν μέρει ή ακόμη και κατά κύριο λόγο τη μετακίνηση, το γεγονός αυτό δεν συνιστά κατ' έμε κατάχρηση εξουσίας υπό την έννοια ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο επιδίωξε με τον τρόπο αυτό σκοπό ξένο προς το συμφέρον της υπηρεσίας που αναφέρεται στο άρθρο 7.

Είναι πιθανό ότι αντικειμενικοί λόγοι συμφέροντος της υπηρεσίας υπαγόρευαν στη συγκεκριμένη περίπτωση τη μετακίνηση, αν ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι ο προσφεύγων ασχολούνταν επίσης με ενστάσεις δυνάμει του άρθρου 90 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, καθώς και με υποθέσεις προσφυγών που ασκούνται από τους συναδέλφους του ενώπιον του Δικαστηρίου. Πάντως, απόφαση για μετακίνηση που λαμβάνεται για τέτοιους λόγους πρέπει να θεσπίζεται σύμφωνα με πολύ συγκεκριμένη διαδικασία: παρόμοια απόφαση δεν είναι: δυνατόν να ληφθεί παρά μόνο βάσει αντικειμενικής έρευνας. Τέλος, ένα μέλος της νομικής υπηρεσίας πρέπει επίσης να είναι σε θέση να υπερασπίζει τα δικαιώματά του. Επ' αυτού, υπενθυμίζω την παρατήρηση του Ελεγκτικού Συνεδρίου, σύμφωνα με την οποία και άλλοι νομικοί της γραμματείας που δεν υπάγονται στη νομική υπηρεσία ασκούν επίσης καθήκοντα νομικής φύσεως. Καθ' όλο το χρονικό διάστημα που η προσφυγή του προσφεύγοντος εκκρεμούσε ενώπιον του Δικαστηρίου, οι άλλες δυνάμει του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ενστάσεις μπορούσαν να διεκπεραιωθούν από τους λοιπούς νομικούς.

Από τα προηγηθέντα συνάγω ότι, παρά τις αμφιβολίες που διατηρώ, δεν αποδεικνύεται με επαρκή κατά νόμο αιτιολογία ότι η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή επιδίωξε σκοπό άλλο εκτός από τον κατά νόμο προβλεπόμενο (υπόθεση 23/76, Pellegrini, *Jurispr.* 1976, σ. 1807).

Περατώνοντας την εξέταση του πέμπτου λόγου, διερωτώμαι αν η υπόθεση αυτή, όπως και πολυάριθμες άλλες που αφορούν μετακίνηση, δεν θα ήταν δυνατόν να απο-

φευχθεί με καλύτερη ενημέρωση του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου εκ μέρους της διοικήσεως ακόμη και προληπτικά.

Με την απόφασή του στην υπόθεση 125/80, Arning, το Δικαστήριο έκρινε ότι μολονότι δεν υφίσταται οποιαδήποτε υποχρέωση της διοίκησης σχετικά, παρόμοια συμπεριφορά της θα ήταν σύμφωνη προς την αμοιβαία καλή πίστη και εμπιστοσύνη

που πρέπει να χαρακτηρίζουν τις σχέσεις μεταξύ των υπαλλήλων και της διοίκησης. Πρόσθεσε μάλιστα ότι, όταν ακολουθείται η πρακτική αυτή, είναι δυνατό να προλαμβάνεται η γένεση διαφορών. Η συμπεριφορά αυτή όμως δεν ακολουθήθηκε στην παρούσα υπόθεση, γεγονός που είναι ακόμη περισσότερο λυπηρό εφόσον επρόκειτο μόνο για ανατοποθέτηση ενός υπαλλήλου.

4. Συμπέρασμα

Συμπεραίνοντας, προτείνω την ακύρωση της απόφασης του Ελεγκτικού Συνεδρίου, της 24ης Μαρτίου, περί μεταφοράς της θέσεως του προσφεύγοντος από τον τομέα «προεδρία» στον τομέα «προσωπικό και λειτουργία» λόγω αναρμοδιότητας και μη τηρήσεως των όρων του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, καθώς και ακύρωση της απόφασης του προέδρου, της 14ης Απριλίου, περί τοποθετήσεως σε μεταφερόμενη θέση λόγω ανεπαρκούς αιτιολογίας. Πρέπει, επομένως, το Ελεγκτικό Συνέδριο να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.